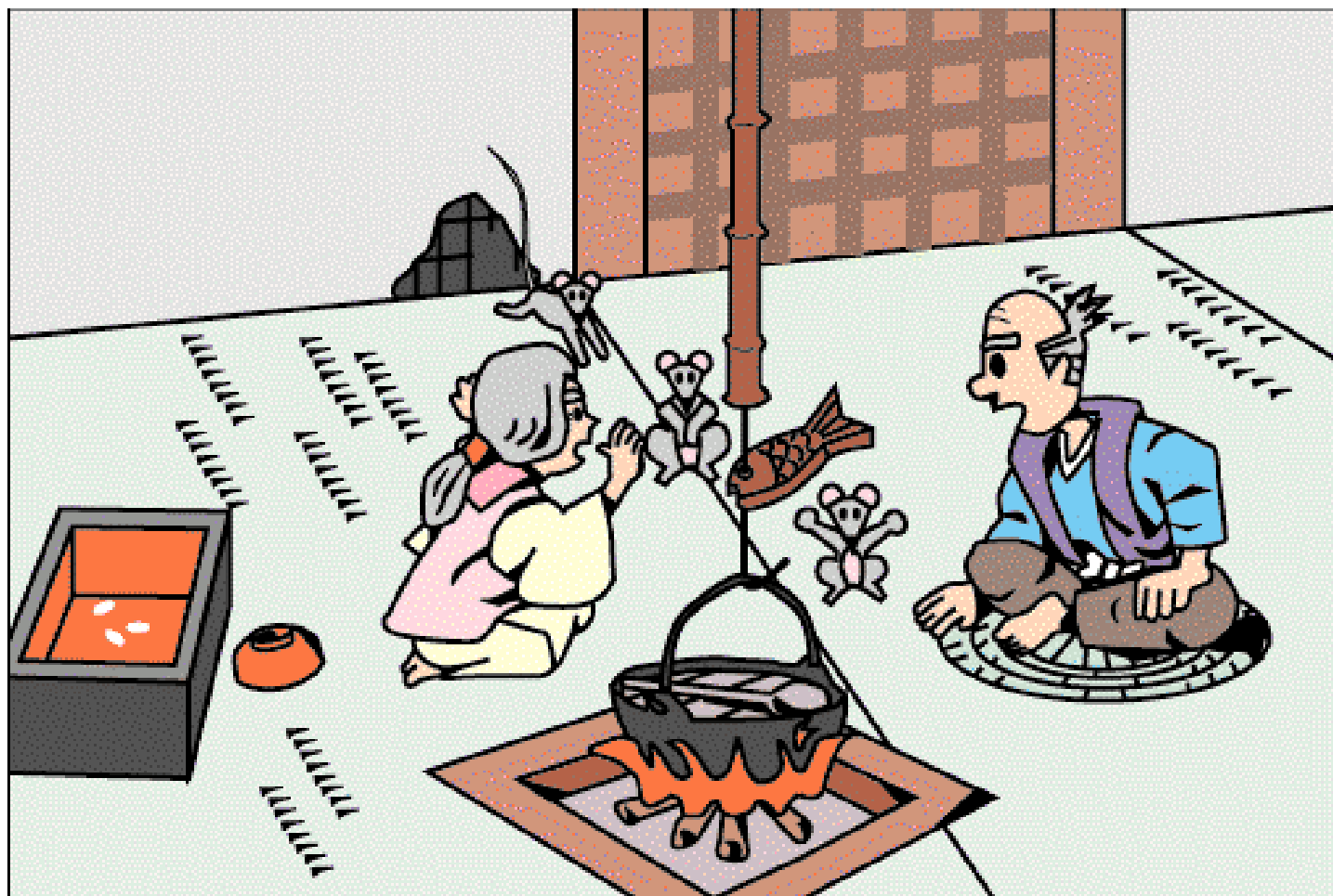

קאסאג'יס

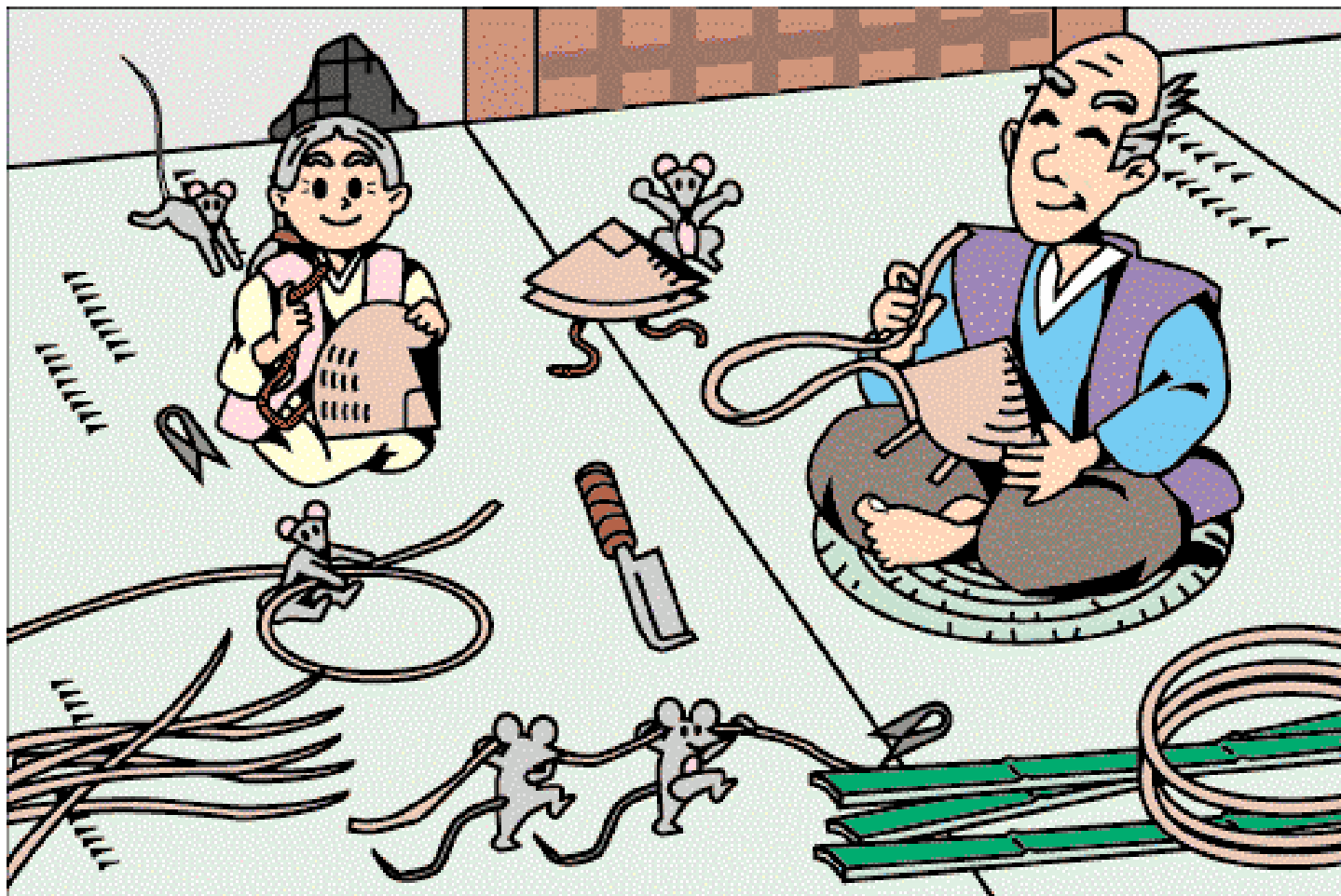

לפני הרבה זמן חיו זוג אנשים עניים זקנים בכפר יפני קטן. הם התפרנסו מהכנת כובעים מקנה סוף. יום השנה החדשה התקרב וכשהאישה הביטה במזנון שלהם ראתה שכמעט ולא נשאר אורז לארוחה. בחוץ השלג היה כה עמוק שלא ניתן היה לצאת ולאסוף חומרים להכנת הכובעים. לכן לא נותר אלא להרתיח קצת מים לבשל את שארית האורז לארוחה. תוך כדי כך היא הראתה כמה עכברים יוצאים מחור שבקיר. "הו, כמה אני רעב" קרא

עכברון קטן. אמא עכברה נזפה בבן "הרי אתה יודע כי הבית כאן כה עני שלא נשארות יותר שאריות מהאוכל. אנו צריכים להשלים עם זה."

"עכברון מסכן" אמר בעל הבית הזקן "אנו כל כך עניים שאפילו העכברים שלנו רעבים." הוא ריחם עליהם ונתן להם קצת ממנת האורז שלו, וכך הם אכלו ביחד.

למחרת, כאשר הזקנים אכלו ארוחת בוקר של כבושים ותה, העכברים יצאו החוצה, עברו בשלג, אספו והביאו לזקנים ערמה גדולה של עלי סוף. "זה כתגמול על האורז של אתמול" הם אמרו. הזקנים הודו להם מאוד. הם יוכלו עכשיו להכין כובעים ולמכור אותם בעיר, ולקנות אוכל לראש השנה. לכן התחילו עכשיו לעבוד והעכברים עזרו להם כמה שרק יכלו. כאשר הכובעים היו מוכנים הזקן שם אותם על גבו ויצא לעיר.

כשהגיע לפרברי העיר
ראה שראשיהם של
פסלי אבן יזו-סאמה,
בודהה שמגן על אנשים
פשוטים, מכוסים בשלג.
הזקן הוריד את הצעיף
שנשא על ראשו וניגב
את השלג מראשיהם של
הפסלים.

העיר הייתה מלאה של
בני-אדם שעשו קניות
לקראת ראש השנה
הקרוב. אבל איש לא
שם לב על מוכר
הכובעים למרות שהוא

הלך ברחובות וקרא "כובעי סוף, כובעי סוף. מי זקוק לכובע סוף?"
לאט, לאט הרחובות התרוקנו והזקן, שאפילו כובע אחד לא הצליח למכור, העלה את הסחורה על
גבו.

"אין לי אפילו מה להקדיש ליזו-סאמה" חשב בעצב.

הוא יצא לדרכו הביתה.
כאשר עבר בפרבר ראה
שהשלג שוב נערם על
ראשיהם של פסלי
יזו-סאמה. והוא הוריד
שוב את הצעיף שלו וניגב
אותם. ואז אמר לפסלים
"לא הצלחתי למכור
אפילו כובע אחד כדי
לקנות מזון, ולכן אין לי
מה לתת לכם. במקום
זאת אתן לכם את
הכובעים שלי." והוא שם
כובע על ראשו של כל
אחד מהפסלים. אבל

עמדו שם שישה פסלים ולו היו רק חמישה כובעים. אחרי רגע של מחשבה הוא הוריד שוב את
הצעיף מראשו ושם אותו על ראשו של הפסל האחרון. עכשיו חזר הביתה בידיים ריקות.
כשחזר הביתה ראה שהעכברים רואים שאין משא על גבו והם מצפים שמכר את כל הסחורה. אבל
הוא אמר "סלחו לי. לא יכולתי למכור אפילו כובע אחד" ואז המשיך לספר לאישתו ולעכברים מה
עשה עם הכובעים.

"נכון עשית" אמרה אישתו "הבה נאכל קצת כבושים ותה ונברך את בואה של השנה החדשה."

היה כבר ערב כשפתאום שמעו קריאות "משלוח לראש השנה! משלוח לראש השנה! איפה הבית של עושה הכובעים?" וכשיצאו החוצה ראו שהקריאות הן של אותם פסלי יזו-סאמה, אשר מושכים אחריהם מזחלת מלאה אורז, שעועית ועוד דברי אוכל נהדרים. "מוכר כובעים, תודה על הכובעים שלך. הנה תגמול על המתנות שלך.

שיהיה לכם ראש השנה מאושר!" ואחרי שאמרו זאת חזרו פסלי יזו-סאמה לפרבר העיר. במזחלת היה יותר אוכל מאשר יכלו לאכול, לכם הם הזמינו את העכברים ואת ידידיהם של אלה וכולם הכינו את הארוחה החגיגית.

בסוף הזקן מילא קופסאות במאפה אורז ואוכל חגיגי מיוחד והביא אותן לפסלי יזו-סאמה. "יזו-סאמה" אמר "תודה לכם. כעת אני יכול לכבד אתכם כראוי."

הוא חזר הביתה ויחד עם העכברים וידידיהם בירכו את השנה החדשה.